

A BARÁTSÁG PARKJÁBAN

A fiatal fenyők, cserjék lágyan hajladoznak az áprilisi szélben. Örömmel ismerkednek egymással. Az egyik talán a pilisi lankákról mesél, ahol felcseperedett, ahonnan magával hozta az erdők üzenetét. A társa, szomszédja talán nagy élményéről, a repülőútról számol be, amely az NDK-ból repítette ide, a magyar földbe. Valamennyien gyökeret eresztettek már, feszesen fénylenek rügyeik a tavaszi napsütésben.

„Marika és Masenyka” kőnyújtása egyszerűen fejezi ki az alkotói szándékot és a két nép óhaját: együtt, továbbra is a béke útján

Két esztendeje még az Ó-hegyi szeméttelap sívár képe táruult a kőbányai Csősztorony elé. Ma a kíváncsiskodó nem ismer rá a tájra. A Népliget, a Városliget után a főváros legnagyobb parkja nyújtózik a huszonkét hektáron. Félmillió köbméter földet mozgattak meg a gépek, a segítő kezek, hogy valóra váljon a szép terv: kitérje kapuit a Magyar-Szovjet Barátság Park.

A barátságról sokan, sokféleképpen szóltak már. Most, ezen az ünnepi nyitányon úgy tűnik, kevés a szó. Csak körül kell nézni azok között, akik ezrelve sereglettek össze, hogy tanúi legyenek a váravárt pillanatnak, amikor lehull a barátságot jelképező emlékműről a lepel, és végleg birtokba vehetik a parkot. A tekintetek sokasága, az arcokon átsuhanó öröm arról beszél, hogy érdemes volt hónapokon át csákányt, lapátot, ásót ragadni, fát ültetni, aszfaltozni, tenni-venni ezért a parkért. Másfél-száz ezren érezték saját ügyüknek a tervek valóra váltását. Ahoq Vucsetics, a szovjet és Kisfaludi Strobl Zsigmond a magyar szobrászművész is összedugta a fejét, hogy megterveze az emlékművet, éppen úgy fogott össze Kőbánya és a főváros lakossága ezért a parkért. Diákok, munkások, kom-szomolisták, szovjet katonák álltak egymás mellé és markolták egyforma akarattal a szerszámok nyelét.

Két esztendővel ezelőtt, az első kapavágások idején jártam először itt. Akkor még nehéz volt elképzelni, hogy hamarosan tizennégyezer facsemete, harmincötezer cserje lel otthonra az egykori téglagyári agyagbánya helyén. Ma 14 játszótér, 11 sportpálya és közlekedési park várja a kerület pihenni, játszani, szórakozni vágyó fiataljait. S ahogy meg-eredtek, megerősödtek a fák, bokrok gyökerei, úgy erősödött tovább a parkon keresztül a magyar és a szovjet nép barátsága is. S felszabadulásunk harmincadik, jubileumi évfordulóján nem is kaphatott szebb ajándékot Kőbánya apraja-nagyja. Ezt a gondolatot hangsúlyozták mindazok, akik az ünnepi pillanatokban méltatták a park születését.

Neszményi Erzsébet, a Kőbányai Gyógyszerár-nyar ifjúsági szocialista brigádjának vezetője azt emelte ki, hogy szinte minden kőbányai dolgozó elmondhatja itt valamiről: ezért én is tettem valamit, önma-gunk örömére. Szépvölgyi Zoltán, a Fővárosi Tanács

elnöke azt fogalmazta meg, hogy az acélnál is szilárdabb kötelék fűzi össze a két nép barátságát, és az együttműködésnek, a testet öltő barátságának szimbóluma ez a park. És ezt erősítette meg Leonyid Iljics Brezsnyev elvtárs levele is, amelyet nagy taps fogadott az ünnepségen.

A hála, a kölcsönös tiszteletadás percei következnek. Ny. V. Ogarkov, az SZKP KB tagja, hadsereg-tábornok, a Szovjetunió honvédelmi miniszterhelyettese, a szovjet párt- és kormányküldöttség nevében köszönti a parkavatók nagygyűlését. Szavaiban felidézi a felszabadító harcok eseményeit, emlékeit, és végül a szovjet fegyveres erők nevében örökös megőrzésre átadja a főváros felszabadításában részt vett, Budapestről elnevezett 62-es gárda-lövészadosztály harci zászlaját.

Néhány pillanatra azokra emlékezünk, akik nem érthették meg a felszabadulást, a békét, pedig nélkülük nem köszönhetett volna ránk. Kisfiú kapaszkodik apja nyakában. Még így is nyújtózkodik, hogy lássa a katonákat. Fialatok rögtönzött táblái imbolyognak a fejek felett: „Tanulj! Dolgozz! Politizálj!” – hirdetik mai, holnap tennivalóik jelszavát. Lehet, hogy éppen csepeliek, akik barkács-műhelyt, kerékpárokat készítettek társadalmi munkában a park számára. De az is lehet, hogy a Fővárosi Patyolat Vállalat ifjai, akik egyszercsak beállítottak szerszámaikkal: ők is dolgozni akarnak.

Buza Barna szobrászművész alkotta meg a pi-rogránitból készült emlékművet. Már beceneve is van: „a két Másenyka”, – a magyar és a szovjet „Másenyka” nyújt egymásnak kezét, egyszerűen fejezik ki az alkotók szándékát és a két nép óhaját: együtt a béke útján.

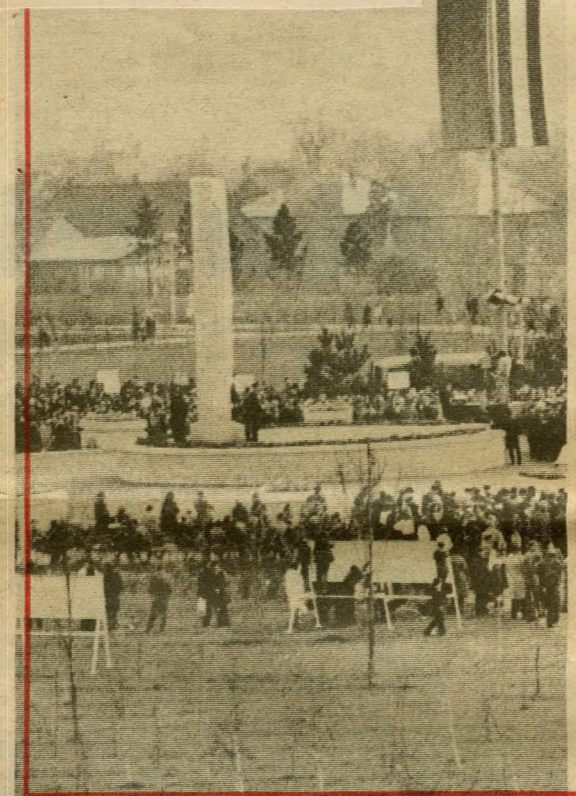
S a Komszomol sétányon (az első az országban), már otthonosan tologatják a gyerekkocsikat, a sportpályákon az első gólnak örvendeznek a gyerekek. Apróságok birkóz-nak nagy igyekezettel a mászóakkal. A padokon idősebbek hívogatják a tavaszi napsugarakat. Lányok fiúk csapata andalog az új ösvényeken.

A barátságról sokan, sokféleképpen szóltak már. Most fiatal fenyők, cserjék, fiatal párok, gyerekek, felnőttek szólnak erről. Nem hangosan, hanem ott belül, az egymást összekötő, összehangoló, aprókat rezdülő hurokon.

Varga László

1975 APR 18

712.21 Magyar Ifjúság

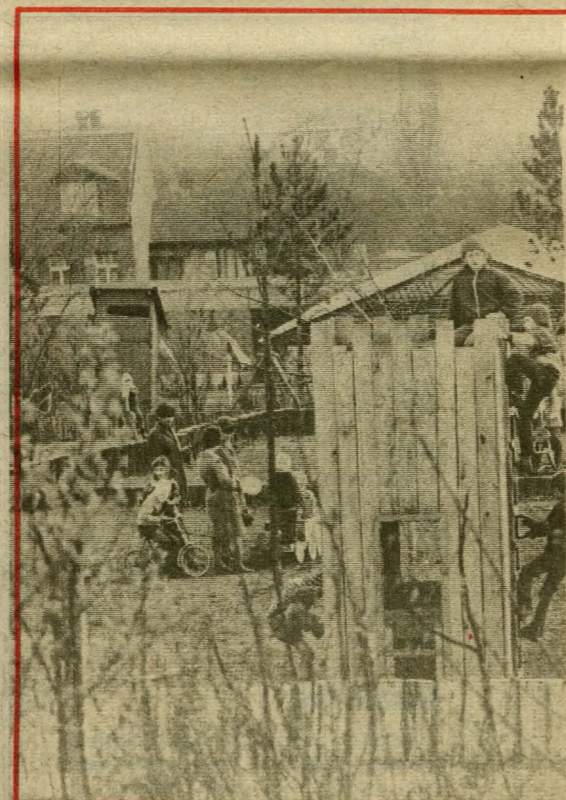

A parkavató ünnepi nagygyűlésen részt vett Lázár György, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Minisztertanács elnökhelyettese, Czinege Lajos vezérezredes, honvédelmi miniszter, valamint a szovjet párt- és kormányküldöttség is

„Timur és csapatának” honfoglalása a park egyik legnépszerűbb pontján: az örhhelyen...

FOTÓ: URBÁN

Gyerekparadicsom a javából, közvetlen a lakóházak szomszédságában

Fiatalkok a megnyitóünnepségen, akik közül majd' mindenki tett is a parkért

Az első rangadó, az első gól az eszményi talajú focipályán

Tavaszi gyerekkocsi-
„bemutató” a
Komszomol sétányon

